

Chương 4

Những Người Bạn Từ Thuở Ấu Thơ Lại Gặp Nhau

Tôi chậm rãi đi xuống lầu.

Trên bãi cỏ xanh ngắt, Chung Tuấn Hải dút tay vào túi quần, đầu hơi cúi, đang chậm chậm đi theo một đường thẳng trong trí tưởng tượng.

Tôi khẽ giẫm lên bãi cỏ, thật nhẹ nhàng để không phát ra tiếng động, cũng không gọi cậu ta, chỉ nhìn cậu ta đang đứng ở phía đằng kia.

Tiết trời đang vào độ giữa thu với hoa quế vàng tỏa hương bay, sự ngọt ngào, dịu nhẹ dần lan tỏa khắp không gian, đó là tình yêu lớn nhất của tôi, tôi bất giác tham lam hít thật sâu hai lần.

Cậu ta từng bước tiến về phía tôi, trong đầu tôi đột nhiên xuất hiện hình ảnh cậu thiếu niên với gương mặt ửng hồng nhìn mình. Nhưng tôi lại không có cách nào để đánh đồng cậu ta với người con trai chín chắn, trầm lặng đang đứng trước mặt mình lúc này.

Cuối cùng, Chung Tuấn Hải cũng phát hiện ra sự có mặt của tôi, cậu ta chột dưng bước, mỉm cười, sau đó rải những bước dài về phía tôi.

“Cậu đang đi tuần tra đây à? Cẩn thận không bảo vệ lại khiêu nại cậu cướp mất bát com của người ta.” Tôi cười, trêu chọc.

Cậu ta đứng cách tôi rất gần, trên người tỏa ra mùi hương nhàn nhạt, rất khoan khoái, nhẹ nhàng, lại hoàn toàn không giống mùi hoa quế. Đã nhiều năm không gặp, bây giờ cậu ta cao hơn tôi hẳn một cái đầu, tôi không thể không ngẩng đầu lên nhìn cậu ta. Đúng lúc giữa trưa ánh mặt trời chiếu thẳng xuống, tôi hơi chói mắt nên không nhìn rõ vẻ mặt của cậu ta, điều này khiến tôi cảm thấy có chút bất an.

Tôi chỉ chỉ vào chiếc ghế dài ở cách đó khoảng ba mét. “Ra kia ngồi một lát đi!” Tôi đề nghị rồi tự đi qua đó. Hai người ngồi xuống, Chung Tuấn Hải chăm chú nhìn tôi.

Tôi bất giác âm thầm kiểm tra lại diện mạo của mình, hiềm hồi lẩm hôm nay tôi mới mặc một chiếc váy dài chấm đất màu trắng, tóc búi gọn sau gáy, dáng vẻ chắc hẳn rất đoan trang, chẳng có chỗ nào không thỏa đáng.

Có lẽ cậu ta cảm thấy tôi hơi mất tự nhiên, cuối cùng cũng cười, nói: “Tớ thật không ngờ được, hóa ra Tần Tú Nghiên cũng có lúc trở thành thực nữ.”

Tôi liếc cậu ta một cái, cũng không khách sáo, nói: “Vậy còn cậu, Giám đốc Chung, cậu cải tà quy chính từ khi nào vậy?”

Cậu ta ung dung gác một cánh tay lên thành ghế, chậm rãi nói: “Có lẽ tại tớ bị lòng ham hư vinh quấy rối. Từ năm lớp Tám tớ đã bắt đầu, vì hay bị thầy giáo nêu ra làm tấm gương cho cả lớp, tớ bỗng nhiên hiểu ra, cũng không gây chuyện nữa. Cậu xem, dù hồi nhỏ chúng ta nổi loạn bao nhiêu thì khi lớn lên vẫn luôn quay về quỹ đạo của cuộc sống bình thường, bằng không sẽ rất đau khổ. Cậu cũng thế, chẳng phải vậy sao?”

Tôi im lặng không nói, chẳng phải thế sao, có lẽ ở thời điểm đó, từ nhận thức đến trách nhiệm, chúng tôi đều tự tạo cho mình một cái gông xiềng, cho dù nặng nề cũng không đủ dũng khí để gỡ bỏ nó xuống. Dần dần, chúng tôi cũng quen với chuyện này, hoàn toàn cắt đứt sự kiêu ngạo trước đây.

“Tôi thực sự không ngờ sẽ gặp lại cậu ở một doanh nghiệp thế này, vốn cho rằng cậu sẽ chọn những công việc như kiểu xử lý giao dịch gì đó...” Tôi nói.

“Tớ ở nước ngoài học chuyên ngành tài chính kinh tế doanh nghiệp nên muốn bắt đầu làm từ bộ phận tài vụ trong doanh nghiệp, còn sau này thế nào thì tùy cơ ứng biến thôi!” Cậu ta bình thản nói.

Tôi thăm thở dài, cậu ta có một người bố có địa vị, muốn làm gì chẳng phải đều nắm chắc trong lòng bàn tay rồi sao. Tôi lên tiếng: “Nếu đã như vậy, cậu càng nên đến công ty của bác Ôn, mặc dù quy mô hơi nhỏ nhưng rèn luyện ở đó chắc chắn tốt hơn ở đây. Người ta nói rất đúng, ở công ty lớn làm người, ở công ty nhỏ làm việc.”

Chung Tuấn Hải đưa tay xoa xoa trán, chau mày, nói: “Cậu nói như vậy khiến tớ hoài nghi Ôn Tịnh nhờ cậu đến làm thuyết khách.”

Tôi lập tức cảm thấy hơi xấu hổ, chuyện giữa hai người họ chắc chắn là không cần tôi phải nhiều lời.

“Bố mẹ cậu vẫn khỏe chứ?” Chung Tuấn Hải chuyển chủ đề rất tự nhiên.

“Họ đều già cả rồi.” Tôi uể oải nói.

“Bố cậu còn đánh cậu không?” Khi cậu ta hỏi câu này, trong mắt tràn ngập ý cười.

Nhớ lại ngày xưa, những lúc phải trốn đông núp tây tôi cũng bất giác cảm thấy vui vẻ. “Bố tôi không còn đánh tôi từ lâu rồi, chắc là từ khi tôi lên cấp ba, ông bây giờ chủ yếu giáo dục tôi bằng lời nói.”

“Nhưng tớ nghe nói cậu mắc phải một sai lầm lớn, yêu sớm, cãi nhau với thầy giáo, còn bỏ nhà đi một lần.”

“Cái gì cơ?” Bao nhiêu chuyện ngớ ngẩn bị phơi bày, tôi nhất thời đỏ mặt. “Cậu nghe ai nói vậy?”

Nghĩ kĩ thì thấy nhất định không phải là Ôn Tịnh, cô ấy không thể làm những chuyện thất tín bội nghĩa như vậy.

Cậu ta vượt vượt hàng lông mày. “Ở trường trung học số 5, cậu nổi tiếng như vậy, tớ đương nhiên có cách để biết.” Ngừng một lát, cậu ta bỗng thấp giọng nói: “Lúc đó, tớ còn cho rằng cậu thực sự sẽ ở bên Trương Hân.”

Đó là quãng thời gian sôi nổi thời trung học phổ thông, hai thiếu niên còn chưa hiểu chuyện muốn phá vỡ những ràng buộc để đến với nhau, bọn họ cho rằng cứ kiên trì như thế thì sẽ có thể ở bên nhau mãi mãi, kết quả là họ đã phí công vô ích.

Bố tôi nổi trận lôi đình, dùng đủ mọi cách “bạo hành” từ cổ chí kim, cuối cùng chúng tôi cũng bị tách ra. Mặc dù vẫn âm thầm trao thư từ, quyết tâm đăng ký thi cùng một trường đại học, nhưng kết quả là chỉ có tôi đỗ, còn cậu ấy phải vào học ở một trường đại học tuyến hai trong tỉnh, từ đó chúng tôi hoàn toàn xa cách.

Hóa ra thứ đã khiến chúng tôi không gắn bó với nhau nữa không phải sự cấm đoán của người lớn, mà lại chính là hiện thực mà chúng tôi gặp phải.

Bây giờ nhớ đến cậu ấy, tôi cảm thấy chúng tôi đã cách xa nhau mấy trùng sông núi, đến thổn thức cũng không có, tôi chỉ thấy mình ngày xưa thật ngây thơ.

“Từ khi học đại học năm đầu tiên, tôi và cậu ấy đã hoàn toàn cắt đứt quan hệ. Có lẽ... tôi thực sự đã hủy hoại cậu ấy, thành tích của cậu ấy vốn rất tốt.” Tôi ủ rũ.

Chung Tuấn Hải nói: “Những chuyện như vậy chẳng thể trách ai được. Có câu nói rằng tính cách sẽ quyết định vận mệnh, cho nên cậu không cần tự trách mình.”

Tôi cười cười, chút áy náy đó như một sợi khói mỏng, chỉ cần một cơn gió là bị thổi tan biến. Dù sao đó là chuyện của bao nhiêu năm trước rồi, nghe nói cậu ấy đã sớm kết hôn, thậm chí cũng đã có con, chưa hẳn là không hạnh phúc. Ngược lại, tôi đến tận hôm nay vẫn còn độc thân. Con người nếu chưa đi đến tận cùng thì vĩnh viễn chẳng thể biết được là thắng hay thua.

Đường như đoán được tâm sự của tôi, Chung Tuấn Hải hỏi: “Tú Nghiên, vì sao bây giờ cậu vẫn chỉ có một mình?”

Câu hỏi này, sau tuổi hai mươi bảy sẽ thường xuyên có người hỏi bạn. Nếu là bè trên thì bạn sẽ úp úp mở mở cho qua chuyện, nếu là người quen cũ thì sẽ nói đùa rằng: “Già néo đứt dây.” Trước đây tôi đã có một lịch sử hiển hách như vậy đấy, tính cả những đối tượng yêu thầm nữa thì số lượng nhiều đến mức thực sự, có thể xếp đầy một sọt.

“Trong số bao nhiêu người mà cậu yêu thầm, có tớ không?” Cậu ta nói với vẻ bông đùa, ánh mắt lấp lánh.

Tôi nhìn cậu ta bằng nửa con mắt. “Xin lỗi nhé, tôi tự động bỏ qua những người nhỏ tuổi hơn mình.” Cuối cùng tôi cũng bảo thù được.

Cậu ta cúi đầu cười nhạt, nhân tiện nhìn chiếc đồng hồ bằng chất liệu thép trắng, sáng bóng mang nhãn hiệu Tissot trên cổ tay.

“Buổi tối cùng ăn cơm nhé!” Cậu ta vừa đứng dậy vừa nói. Tôi còn chưa kịp nói gì thì cậu ta đã tiếp tục lên tiếng: “Ôn Tĩnh cũng đến.”

Tôi không có lý do để phản bác.

“Tan làm, tớ đợi cậu ở dưới công.”

Tôi nhìn theo bóng cậu ta càng lúc càng đi xa, cũng không biết trong đầu đang nghĩ gì, sau đó liền quay người trở về văn phòng.

Chịu đựng đến ba giờ chiều, cuối cùng Trương Đình cũng gọi điện cho chồng cô ấy, bảo anh ta đến đón cô sớm.

“Tớ muốn tới bệnh viện truyền nước.” Mặt Trương Đình trắng bệch, hoàn toàn chẳng còn dũng khí thường ngày, dáng vẻ của cô ấy lúc này thật đáng thương.

“Đi đi, đi đi! Nếu sếp có gọi điện tới thì có tớ ở đây rồi.” Tôi vội vàng quay về phía cô ấy cam đoan.

Vừa đến năm rưỡi, kỹ sư Hồ đã bắt đầu thu dọn đồ đạc, chuẩn bị ra bắt xe. Thấy tôi vẫn ngồi yên bất động, anh ta kinh ngạc hỏi: “Cô làm thêm giờ à?”

“Đâu có, tôi cũng chuẩn bị đi về đây!” Miệng nói vậy nhưng tay chân tôi lại chậm chạp chẳng muốn cử động.

Kỹ sư Hồ lẩm bẩm: “Tan làm mà không về nhanh tức là nào có vấn đề.” Sau đó anh ta xách túi, nghênh ngang bước ra ngoài.

Mấy phút sau, tôi cũng đi ra khỏi tòa nhà, lê từng bước ra đến cổng, thấy Chung Tuấn Hải đang đứng tựa vào chiếc xe Mercedes màu bạc đợi tôi.

Lúc này là giờ tan tầm, có bao nhiêu cặp mắt đang nhìn, vậy mà cậu ta chẳng hề lo sợ bị người khác nghi ngờ.

Tôi bắt cháp, bước đến.

“Lên xe đi!” Cậu ta nói.

Tôi nhanh chóng ngồi vào xe. Ngay sau đó, cậu ta cũng lên xe, nhìn khuôn mặt đang cúi xuống của tôi bằng ánh mắt kỳ quái.

“Cậu sao vậy?”

Tôi cười nhả nhỏ, nói: “Nếu chuyện này bị người khác hiểu lầm, tôi sẽ trở thành nhân vật trên trang bìa của *Tuần san bất quái!*”.

Chung Tuấn Hải khởi động xe, bình tĩnh nói: “Tớ không ngờ bây giờ cậu lại trở thành người lúc nào cũng lo trước sợ sau như thế này đây.”

Tôi thâm thở dài. “Có thể vì hồi nhỏ thông minh, bây giờ bắt đầu ngu ngốc rồi.”

Ô tô dần đi vào con đường chính trong thành phố. Tôi ngồi ở vị trí ghế lái phụ, liếc nhìn vết sẹo trên cổ tay phải của cậu ta, bất giác ngẩn người.

“Cái đó... vẫn chưa biến mất sao?” Tôi chỉ chỉ.

Chung Tuấn Hải hiểu ý, vẫn chăm chú nhìn về phía trước, cười, nói: “Bác sĩ bảo nó không thể biến mất, cùng lắm chỉ mờ đi một chút thôi.”

Tôi bỗng cảm thấy hổ thẹn. “Thực sự xin lỗi, có phải tôi rất ác không?”

Cậu ta nhanh chóng liếc tôi một cái. “Hơn cả ác, phải nói là rất hung hãn.”

Thấy tôi xấu hổ, cậu ta lại giễu cợt: “Cũng không có gì, tớ luôn cho rằng đó là món quà quý giá nhất mà Tần Tú Nghiên tặng cho mình.”

Tôi chỉ cười hi hi.

Chiếc xe đi tới một nhà hàng Nhật Bản. Đỗ xe xong, tôi thuận miệng hỏi: “Không biết Ôn Tịnh đã tới chưa?”

“Cô ấy tới từ lâu rồi.” Chung Tuấn Hải chỉ vào chiếc BMW màu trắng ở bãi đỗ xe. “Đó là xe của cô ấy.”

Tôi trở mắt nhìn, không ngờ xe của cô ấy lại thời thượng thế này, có người bố có tiền đúng là rất khác.

Quả nhiên, vừa đi tới chỗ ngồi, Ôn Tịnh đã đứng dậy, dang hai cánh tay ôm chầm lấy Chung Tuấn Hải.

Tôi đứng bên cạnh, cười, nói: “Người em muốn ôm không phải là chị sao?”

Khóe miệng của Ôn Tịnh hơi cong lên, nở một nụ cười. “Trong lòng em, chị vĩnh viễn là người quan trọng nhất.”

Tôi cười, nói: “Em không cần tặng bốc chị, hôm nay không phải chị mời.”

Chung Tuấn Hải ngẩn người giả ngốc, chỉ đi đến kéo ghế mời chúng tôi ngồi.

Rau là món được mang lên sớm nhất, người phục vụ thấy chúng tôi đã ngồi ngay ngắn liền niêm nở bày rau lên.

Đặc điểm của các món ăn Nhật Bản là rất tinh tế, mỗi món thực ra không nhiều nhưng được bày trên những chiếc đĩa sứ in hoa rất trang trọng.

Ngưu bàng cuốn, cá chình nướng, tôm tẩm bột rán, đương nhiên là không thể thiếu món gỏi cá.

Vừa ăn chúng tôi vừa nói những chuyện sau ngàn ấy năm xa cách. Chẳng bao lâu sau, Ôn Tịnh tò mò hỏi tôi: “Đường như chị không hề động đũa, chị không thích sao?”

Tôi cười, giải thích: “Chị ăn cái gì cũng như nhau cả thôi năm nay hai lần bị viêm dạ dày cấp tính, bác sĩ dặn đi dặn lại rằng không được ăn quá nhiều, đặc biệt là những món sống hoặc có nhiều dầu mỡ như bơ, các loại gỏi...”

Ôn Tịnh đồng tình nói: “Chị thật đáng thương. Em còn nhớ trước đây chị thích ăn bánh ga tô nhất.”

“Ừ. Lúc lên lớp còn ăn lén.” Chung Tuấn Hải xen ngang.

Khi tôi học lớp Bốn, trong dịp sinh nhật Ôn Tịnh, là cô ấy đã đem một phần bánh ga tô đến lớp học cho tôi. Tôi cẩn thận để nó vào trong ngăn bàn, vừa nghe giảng vừa thỉnh thoảng liếc nhìn một cái, nước miếng tứa ra không kìm nổi, cuối cùng, nhân lúc cô giáo quay lên bảng, tôi dùng ngón trỏ nhón một miếng bánh rồi nhanh chóng bỏ vào miệng. Hương vị thơm nồng ngon miệng đó thật khó quên, không ngờ Chung Tuấn Hải nhớ chuyện này đến tận bây giờ.

Vì ngại Ôn Tịnh nên tôi không muốn tranh cãi với Chung Tuấn Hải, nhưng Ôn Tịnh lại xua tay, nói: “Anh đừng có vu cáo hãm hại chị Tú Nghiênn, sao chị ấy có thể làm như vậy chứ?”

Mặt tôi đỏ ửng, không đợi Chung Tuấn Hải lên tiếng kêu oan, tôi đã thành thật nói: “Đúng là có chuyện này...”

Chung Tuấn Hải khẽ gõ xuống mặt bàn. “Cậu ấy tự thừa nhận rồi kia kìa. Hồi nhỏ, Tú Nghiên đúng là rất tham ăn.” Cậu ta càng nói càng hăng hái. “À, đúng rồi tớ nhớ ra rồi, cậu còn cướp thịt nướng của bọn trẻ con. Cô bé đó tên gì nhỉ, là...” Cậu ta chau mày vẻ nghĩ ngợi, sau đó như bừng tỉnh hét toáng lên: “Tên là Diệp Tử!”

Ôn Tịnh cười giận dữ, vỗ vỗ vào tay tôi. “Chúng ta mặc kệ anh ấy!”

Tôi hít một hơi thật sâu, nhìn thẳng vào Chung Tuấn Hải, mặt mày nghiêm túc, nói: “Tôi xin trình trọng nói rõ hai điều, thứ nhất, đó là thịt nướng tái; thứ hai, là tôi đã dùng mưu trí cùng cô ấy chơi đoán số, cuối cùng cô ấy thua.”

Chung Tuấn Hải thở dài. “Nhà Diệp Tử nướng thịt cho con của họ ăn, vậy mà lại bị cậu lừa mất.”

“Nhưng chỉ một miếng mà thôi.”

“Một miếng? Một miếng mà cậu cũng cướp của người ta à?”

“Tôi chỉ ném thử một miếng, thấy không ngon liền trả lại cho người ta còn gì!”

“Ha ha, mẹ của Diệp Tử đúng là biết nhìn xa trông rộng nên đã đề phòng cậu, cố ý nướng thịt khó ăn.”

Chúng tôi cứ thế đấu võ mồm, mỉa mai, trách móc nhau một hồi, cuối cùng mới phát hiện Ôn Tịnh đã cười đến chảy nước mắt ở bên cạnh.

Chỉ trong chớp mắt, chúng tôi dường như vừa quay lại thời thơ ấu ngây thơ đã vĩnh viễn trôi vào quá khứ. Khi ấy cũng luôn là tôi và Chung Tuấn Hải đấu võ mồm, còn Ôn Tịnh chỉ làm khán giả. Ba đứa trẻ cùng chơi, cùng hát hò cho đến lúc mệt không chơi nổi nữa mới thôi.

Sau khi đã ăn no uống say, tôi lên xe của Ôn Tịnh về nhà.

“Thật không ngờ, bao nhiêu năm đã trôi qua mà chúng ta vẫn có thể tụ tập với nhau thế này, càng không ngờ là chị lại trở thành đồng nghiệp với A Hải.” Tôi cảm thán nói.

Ôn Tịnh cũng cười. “Đúng vậy, anh ấy nói với em rằng sẽ tới công ty chị đang làm, em còn định nói với chị là sau này hãy giúp đỡ anh ấy.”

Tôi phì cười. “Chị giúp cậu ta? Chị còn đang định nhờ cậu ta giúp đỡ ấy chứ?”

“Chị không biết đấy thôi, tính A Hải vốn thẳng thắn, lại không chịu cúi đầu trước ai, anh ấy đã từng làm trong một doanh nghiệp, nhưng vì có quan hệ không hòa hợp với người khác nên phải từ bỏ. Hơi tí là anh ấy lại có suy nghĩ rằng mình là người đi du học về. Em sợ anh ấy sẽ xung khắc với người khác trong công việc. Sau này chị hãy nhắc nhở anh ấy nhé!”

Tôi chỉ cười mà không tỏ thái độ gì.

“Tú Nghiên, thật tốt vì có thể được gặp lại chị một lần nữa.” Cô ấy nói với tôi một lời tự đáy lòng.

Tôi lại cảm thấy yên tâm mà chẳng hiểu vì sao.

Không tiếp lời cô ấy, tôi hỏi hột hỏi: “Công việc của em thế nào?”

“Đã liên hệ được rồi. Tuần sau em sẽ bắt đầu đi làm ở văn phòng luật XX. Trước tiên cứ học hỏi các luật sư có kinh nghiệm ở đó một thời gian, đến khi nào đủ lông đủ cánh thì có thể trực tiếp nhận các vụ án.”

Tôi trêu chọc: “Nếu họ biết bố chồng tương lai của em làm nghề gì, có lẽ sẽ tranh nhau nhờ em xử lý các vụ kiện cũng nên.”

Ôn Tịnh nói: “Em không muốn dựa vào các mối quan hệ. Em tin là mình có thể dựa vào thực lực của bản thân, dốc sức làm hết mình một phen.”

Vẻ mặt của cô ấy khiến tôi nhớ tới chính mình trong những ngày đầu đi làm, đại khái cũng là đáng vẻ tự tin, kiên cường như thế.

Nhưng hy vọng cô ấy thực sự có thể với tới một thế giới đủ cao, đủ rộng của riêng mình.

Ghi chú:

1. Chỉ các báo lá cải, ở đây Tú Nghiên muốn nói cô không thích bị người ta phao tin đồn nhảm.